

§ 6 udgaaer.

Lovens Titel foreslaaes forandret til:

„Lov angaaende nogle de offentlige Sundhedsforhold i Kjøbenhavn vedkommende Bestemmelser“.

Røfter. H. B. Hansen. Mortensen.
Ordfører. Formand.

S. Sørensen. Bentner.

XXIX.

Betænkning

over

Forflag til Lov om Tiendens Afløsning.

(Afgiven af Landstingets Udvalg.)

Til Opfyldelse af det os ved det ærede Landstings Beslutning overdragne Hverv til-lade vi os herved at afgive følgende Betænkning over det, af medundertegnede Krarup, i Thinget indbragte Forflag til Lov om Tiendens Afløsning.

Vi (Blechingberg, A. Sørensen, Nielsen og Stampe) kalde ikke i Tvivl, at de, faste Eiendomme paahvilende, hidtil uafsløselige, reelle Byrder, som udgjøre en betydelig, ofte den større, Deel af Eiendommens Værdi, og hvorved en Masse af Capitaler fastbindes, ere skadelige, forsaavidt de virke hemmende paa Eie-rens Stræben, samt indfranke og besværliggjøre Raadigheden over Eiendommene, og vi maae desaarfag indrømme, at det almene Vel kan tilraade Afsløselighed af deslige Byrder indtil en vis Grad.

For Afløsningen af Korntienden, som er den vigtigste, paa Landeiendommene hvilende reelle Byrde, tale, foruden det ovenfor Anførte, endnu andre Grunde, saasom at denne Afgift, efter at Skatterne ere egaliserede, endnu staaer som en Ulighed paa Fordeiendommene, og tilshneladende paa disses Hartkorn, at Kirkerne, ved Kirketiendens Afløsning, kunde

komme i Sogneens Bestidelse, hvilket maa ansees for det naturligste Forhold, og at de geistlige Embedsmand ved Præstetiendens Afsløsning, kunde blive lønede med faste Gager, hvilket vel dog, fra flere Sider, maa ansees uenseligt, om end Meningerne om en slig Foranstaltning's Hensigtsmæssighed i det Hele ikke ere fuldkommen overeensstemmende.

Men, uagtet vi saaledes antage, at Korntienden er den reelle Byrde, om hvis Afløsning fortrinnsvis maa blive Spørgsmaal, saa see vi os dog, efter nye Drøftelse af det fore-liggende Lovforslag, ikke istand til at tilraade dets Vedtagelse som Lov.

Vi ville ikke gaae ind paa Spørgsmaalet om, hvilken Afsløsningsmaade der bør gives Fortrin, enten den partielle eller den almindelige, enten den, hvor Sagen afgjøres mellem Tiendeyder og Tiendetager, uden Statens Mellemkomst og Garantie, eller den, hvor Staten træder imellem. Disse Spørgsmaal foreligge nemlig ikke her, da det til vor Betænkning over-givne Lovforslag angiver Regler for en almindelig Afløsning under Statens Garantie.

Denne er altsaa den Afsløsningsmaade, hvor-til vi bør holde os, og vi ville nu, med dette for Die, uden at gaae ind paa en Drøftelse af Forflagets Enkeltheder, og paa at udvikle de Betæneligheder, hvortil disse kunne give Anledning, tillade os korteligen at udvikle de væsentligste af de Grunde, som forhindre os fra at kunne tiltræde Lovforslaget i det Hele.

Foreløbigt bemærkes, at da nærværende Udvalg blev nedsat, førend Finantsmini-steriet havde udtalt sig om Sagen, og da Udkastet i høi Grad berører de Statsinteresser, som høre under dette Ministeriums Virkefæde, og i høi Grad gjør Krav paa dette Ministe-riums Understøttelse, udbad man sig, saasnart Udvalget var sammentraadt, Finantsministerens Dyringer over Lovforslaget.

Disse foreligge i en Skrivelse af 14de f. M., hvori bemeldte Ministerium fra flere Synspunkter har udtalt sig imod Sa-gen; og vi indsee ikke, hvorledes en Sag som den nærværende skulde kunne fremmes paa en helbringende Maade uden velvillig og virk-som Bistånd fra den Side, hvor Forberedelsen og Fuldbyrðelsen af det hele langvarige og